

आत्मनामनसा ॥ १४ ॥ तस्मिन्मनसि कांडुःखबहुबलामवस्थां एतन्मनसोमायामात्रत्वं ॥ १५ ॥ आगतिं उत्पत्तिं गतिं प्रलयं मायामात्रत्वेन ज्ञात्वा सुखं वर्त्तस्वेत्यर्थः ॥ १६ ॥ इत्याश्वमेधिके पर्वणि नैलकंठीये भारतभाद्रदीपे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ ननु कामत्यागे नैव मनोजेतव्यमतो यत्पूर्वमया यदिमामनुजानीयाद्वा नांतु तपो वनमिति राज्यागः प्रार्थितः स एव तर्हियुक्तस्तत्र कथं शाधितज्यं यथोचितमिति वदसीत्याशंक्याह न बाह्यमिति न बाह्यस्य राज्यादेरर्थस्य त्यागात्त्यागी भवति किंतु शारीरं लिङ्गशरीरोत्थं कामादिकं त्यक्त्वा सिद्धिर्मोक्षः न वेति शुष्कवैराग्यवतो विवेकशून्यस्य सित्थ्यभावं सूचयति ॥ १ ॥ बाह्येति गृह्यतः सक्तस्य यो धर्मः सः अधर्म एव यत्सुखं तदुःखमेव मौढ्यस्यानपायात् अतस्तद्विषयतामेवास्तु तुच्छमित्यर्थः ॥ २ ॥ व्यक्षर इति ममत्वं संसारहेतुः तदभावो ब्रह्म

यत्र नैव शरैः कार्येन भृत्यैर्न च बंधुभिः ॥ आत्मनैकेन योद्धव्यं तत्ते युद्धमुपस्थितं ॥ १४ ॥ तस्मिन्ननिर्जिते युद्धे कामवस्थांगमिष्यसि ॥ एतज्ज्ञात्वा तु कौंतेय रुतकृत्यो भविष्यसि ॥ १५ ॥ एतां बुद्धिं विनिश्चित्य भूतानामागतिं गतिं ॥ पितृपैतामहे वृत्तेशाधिराज्यं यथोचितं ॥ १६ ॥ इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके प० अश्वमेधिके पर्वणि कृष्णधर्मसंवादे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ वासुदेव उवाच न बाह्यं द्रव्यमुत्सृज्य सिद्धिर्भवति भारत ॥ शारीरं द्रव्यमुत्सृज्य सिद्धिर्भवति वानवा ॥ १ ॥ बाह्यं द्रव्यं विमुक्तस्य शारीरेषु च गृह्यतः ॥ यो धर्मो यत्सुखं चैव द्विषतामस्तु तत्तथा ॥ २ ॥ व्यक्षरस्तु भवेन्मृत्युख्यक्षरं ब्रह्म शाश्वतं ॥ ममेति च भवेन्मृत्युर्न ममेति च शाश्वतं ॥ ३ ॥ ब्रह्म मृत्यु ततो राजन्नात्मन्येव व्यवस्थितौ ॥ अदृश्यमानौ भूतानि यो धयेतामसंशयं ॥ ४ ॥ अविनाशो यस्य स त्वस्य नियतो यदि भारत ॥ भित्वा शरीरं भूतानामहिंसां प्रतिपद्यते ॥ ५ ॥ लब्ध्वा हि पृथिवीं कृत्स्नां सहस्रावरजंगमां ॥ ममत्वं यस्य नैव स्यात्किं तया सकरिष्यति ॥ ६ ॥ अथ वा वसतः पार्थ वने वन्येन जीवतः ॥ ममता यस्य द्रव्येषु मृत्योरास्ये स वर्त्तते ॥ ७ ॥ बाह्यांतराणां शत्रूणां स्वभावं पश्य भारत ॥ यन्न पश्यति तद्रूपं मुच्यते समहाभयात् ॥ ८ ॥

प्राप्तिहेतुरित्यर्थः ॥ ३ ॥ ब्रह्म मृत्युनिःसंगत्वसंसंगत्वे आत्मनि चित्ते एकस्मिन्वस्तु निबहूनां ममत्वं चेत्ते युद्धं तत्रैव ॥ ४ ॥ एवं निर्ममोऽप्यसमाप्ताधिकारश्चित्तस्वाभाव्यादस्मदादिव द्युत्थं न पिनेतरवलिप्यत इत्याह अविनाश इति अस्य जगतः सत्त्वस्य सत्तायाः अविनाशोऽधिष्ठानसत्तानतिरिक्तत्वान्नाशाभावः नियतो निश्चितो यदि जगतो बाध्यत्वं जानन् स्वमकृतपापेनैव सर्वभूतशरीरोच्छेदं कुर्वन् अपि अहिंसा महिंसकत्वमेव प्रतिपद्यते हत्वापि स इमान् लोकान् हन्ति न निबध्यत इत्यर्थः ॥ ५ ॥ लब्ध्वा हीति स्वमोपलब्धधनेष्विव बुद्धस्य ममत्वाभावः स्वतः सिद्ध इत्यर्थः ॥ ६ ॥ ७ ॥ बाह्यांतराणामिति स्वभावं आत्ममायामात्रत्वलक्षणं तत्त्वं पश्यन् ध्यानेन साक्षात्कुरु ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन् देवात्मशक्तिस्वगुणैर्निगूढा मिति श्रुतेः एवं दृष्ट्वा च यन्मृतः तत्तमपि स्वभावं भूतमनादि न पश्यति मायामपि बाधित्वा चिन्मात्रेण रूपेण यो वतिष्ठते समहाभ्यासं संसारान्मुच्यत इत्यर्थः ॥ ८ ॥